

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

2:a årg.

Den 28 April 1901

N:r 31

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes

INNEHÅLL: *Adolf Arnold Lou's Palander af Vega* (med 1 porträtt). *Gamla frökens svarta sidenklädning*. För HVAR 8 DAG af G. Rennew. *Danska gymnaster på Hvilan och i Lund* (med 1 illustration). *Några bilder från hästutställningen* (med 14 illustrationer). *Från hufvudstadens scener* (med 2 illustrationer). *Ernst Josephson* (med 1 porträtt). *Den stora Lübeck-orkestern* (med 1 illustration). *Sällskapsspektaklen i Hudiksvall* (med 1 illustration). *En celeberrimus cirkusartist* (med 1 porträtt). *Bilder från Ryssland* (med 2 illustrationer). *Ignaz Paderevski* (med 1 porträtt). *Engelska tronföljareparets resa* (med 2 illustrationer). *En revyöfverfattare* (med 1 porträtt). *En kry hundräddning* (med 1 porträtt). *Veckans porträttagalleri* (med 21 porträtt).

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1901.

Foto. Florman, Stockholm.

ADOLF ARNOLD LOUIS PALANDER AF VEGA.

ADOLF ARNOLD LOUIS PALANDER AF VEGA.

I den celebra »affären» Dyrssen-Hägg har kontreamiral Palander af Vega blifvit inblandad såsom kandidat till sjöministerposten. Frågan torde emellertid vara för tidigt väckt — ehuru säkerligen ingen blefve förvånad, om han i en framtid skulle hedras med detta förtroende. Ty kontreamiral Palanders skicklighet är allmänt känd; han har, om någon, meriter. Och fastän han är ganska nydöpt adelsman, har han i sin karaktär mera adel än de flesta. Han är uppriktig, rättfram — en »tousjours» karl.

Palander blir nästa år 60 år. Han är nämligen född den 2 oktober 1842 i Karlskrona och tillhör en släkt, som förut räknat dugtiga sjöofficerare. 1856 antogs han till sjökadett å Karlberg och blef 1864 sekundlöjtnant vid flottan. Han var med på korvetten »Gefles» expedition 1864—65 till Medelhafvet, Sierra Leone och Liberia och gjorde därefter en kofferdiresa till norra och södra Amerika. Efter ytterligare två sjökommenderingar, 1866 och 1867, företog han sin första arktiska färd under F. V. von Otter å »Sofia», såsom deltagare i Nordenskiölds expedition till Spetsbergen 1868. Han tjänstgjorde sedan på »Vanadis» på expeditionen till Medelhafvet 1869—70 och bevistade Suezkanalens invigning.

P. befordrades 1870 till löjtnant och förde vintrarna 1870—71 och 1871—72 postångaren »Polhem» först för postförbindelsen Gotland—fastlandet och sedan för att upprätthålla postförbindelsen öfver Öresund i händelse af svåra isförhållanden. Å »Polhem» var han äfven 1872—73 den förnämste nautiske deltagaren på Nordenskiölds öfvervintringsresa till Spetsbergen och utmärkte sig härunder både genom skicklighet och djärfhet.

På begäran erhöill P. sedermera 1874 afsked med tur och befordringsrätt och tillbringade de följande åren dels som befälhafvare på handelsfartyg, som trafikerade England, dels i Göteborg, anställd i ett ångfartygsaktiebolag. Han inträdde år 1877 ånyo i flottans tjänst och blef genom eget erbjudande fartygsbefälhafvare på expeditionen för lösandet af frågan rörande nordostpassagen. En

bättre befälhafvare hade omöjligt kunnat erhållas. P. drog försorg om inredningen och utrustningen af den för expeditionen anskaffade hvalfiskångaren »Vega» och valde underbefäl och manskap. Därpå afgick han den 22 juni 1878 med »Vega» från Karlskrona, ankom den 17 juli till Tromsö, där Nordenskiöld togs ombord.

Om »Vegas» stolta färd, lyktad den 24 april 1880 på Stockholms ström, har P. lämnat en kort redogörelse »Nordostpassagen förbi Sibiriens nordkust och genom Beringssundet, utförd under svenska ishafsexpeditionen åren 1878—79» (i »Tidskrift i sjöväsendet», 1879). Som belöning för sin bragd på »Vega» erhöill P., liksom Nordenskiöld, genom riksdagens votum en årlig summa af 4,000 kr. P. blef också — liksom Oscar Dickson — svensk adelsman och dessutom konung Oscars adjutant. Kort före återkomsten till fäderneslandet hade han befordrats till kapten. Örlogsmannasällskapet i Karlskrona kallade honom 1879 och Vet.- och Vitt.samhället i Göteborg 1880 till ledamot.

År 1896 uppnådde den raske sjömannen den höga graden af kommendör i flottan och utnämndes äfven då till öfveradjutant hos konungen. 1897 blef han varfschef i Karlskrona, och år 1900 blef Palander, hvilken är chef för k. marinförvaltningen och placerad vid Stockholms station, kontreamiral, hvilken värdighet han delar med chefen för flottans stab, Klintberg, prins Bernadotte och befälhafvande amiralen och stationsbefälhafvaren i Karlskrona, Hägg.

Som man hör, är Palander mycket förfaren i sitt fack. Intet område däraf är för honom främmande. Han känner handelsflottan nästan lika väl som krigsflottan, han är en världsberömd arktisk upptäcktsresande, han är en strängt arbetande och intresserad man. Visserligen har han aldrig varit i krig, men huru många ens sjö- eller landtförsvarsministrar ha varit det? Han är under alla omständigheter en heder för den svenska örlogsflottan, en personifiering af de dygder, som i långa tider varit utmärkande för densamma. Kontreamiral Palander åtnjuter ock inom vida kretsar stor popularitet.

GAMLA FRÖKEN SVARTA SIDENKLÄDNING.

För HVAR 8 DAG af G. RENNEW.

För gamla fröken hade fästligheternas dörr varit sluten så godt som lifvet igenom. En gång — då hade hon redan glidit in i sin medelålder — hade hon dock bevistat ett bröllop, sin brors, och då var det, som den svarta sidenklädningen kom till. Själf sydde hon den, ty att kosta på sömlön var ej att tänka, sidenet hade varit dyrt nog ändå, fast hon köpt så litet som möjligt, så det bara räckte till ett alldeles slätt lif, slät kjol och så — det var enda garneringen — en liten rosett där bak på skärpet. För visso var väl ingen enklare än fröken på det bröllopet, men själf strök hon med välbehag på det mjuka, glänsande sidenet och

fann det mycket angenämt att en gång få gömma sin lekamen i något riktigt fint. Allt se'n dess hade emellertid finessen fått ligga i en papplåda i god ro, och bara en gång om året, i maj, öppnades locket å densamma, och gamla fröken tog varligt, som man tar i skört glas, upp sin grannlåt för att titta efter att ingenting händt den sedan sist, lade så omsorgsfullt ned den igen så slätt och fint, att icke en skrynkla var synlig, och så på med locket.

Gamla fröken var född med en skarp tunga, och sedan hade lifvet år från år hvässat den. Det var ingenting underligt egentligen i det, ty sådant

händer oftast med de människor, som solen går förbi. Få kom hon dock i närmare beröring med, och därför var det äfven få, som hade ondt utaf detta. Hufvudsakligast drabbade det hennes tjänarinna, som sällan kunde göra henne till lags och städse befanns lika oduglig, antingen hon nu var stor eller liten, mörk eller ljus, ung eller gammal, ty pigor voro nu i frökens ögon ett högst fördömligt släkte, som säkerligen kommit till efter syndafallet. Följaktligen ledde hon oftast i fejd med denna sin hjälp i lifvet och bytte ständigt om och om. Slutligen fick gamla fröken icke så godt rykte inom den kåren, hvars anspråk stadigt växte under hennes lefnad, och det var ibland rätt nära, att hon fått slita ensam i sin vindskammare och alls ingen fått. En gång — då var fröken mycket gammal — var det svårare än någonsin, och icke kunde fröken håller locka med någon stor lön, ty hennes lilla kapital smälte med åren oroväckande ihop. Ja, den gången såg det mörkare ut än någonsin, men hur det var, så dök ett gammalt fruntimmer opp i elfte timmen och sade sig vilja antaga platsen och vara nöjd med den lön, som bjöds. Hon hette Hilma Abrahamsson, såg ut som ett gammalt tidningspapper i ansiktet och hade en historia bakom sig, som . . . ja, gamla frökens resterande hår hade nog rest sig på ände, om hon anat den — men det gjorde hon icke, och därför vill jag håller icke tala om, hvad Hilma Abrahamsson hade varit, utan bara hvad hon blef.

Hon blef nämligen en god hjälp för gamla fröken under hennes återstående lifstid, hade från första stund ett mildt, undfallande sätt och alls ingen egen vilja, något som gamla fröken skattade ofantligt högt. Och så stannade Hilma ett år, två år, tre, fyra — ja, ända tills gamla fröken kröp ned i jorden och kunde undvara tjänarinna.

Och se, då hände det märkvärdiga, när magistratens utskickade fick tag i gamla frökens papper, att hon testamenterat sin kvarlätenskap till Hilma Abrahamsson, som så snällt vårdat henne intill sista stund. Fastän den gamla aldrig besuttit mycket af detta lifvets goda, hade hon dock en hel del mer än Hilma, och kvarlätenskapen blef därför mycket välkommen. Det var säng med stor fjäderbolster, som icke vägde få kilo, det var dynor med samma goda innehåll och täcken, två stycken, vidare stolar och bord och stoppad sittsoffa, linne, kokkärl, litet silfver och hvarjehanda smått och godt, en blå ylleklädning, en svart d:o, en vinterkappa och — den svarta sidenklädningen i sin kartong! Det var riktigt ödets lek, att denna frökens allra finaste persedel skulle tillfalla en medlem af det släkte, som fröken så föraktat, men händelsernas promenad afviker stundom från den stora, förutsatta landsvägen, och fröken hade väl ändrat sinne i sena kvällen, då hon med hand å pennan lät underteckna sin sista vilja.

»Den där säljer du väl», framkastade Eva Bengtsson, en af Hilmas bekantskaper, som kommit upp efter begrafningen för att hjälpa Hilma med litet skurning och sådant där men först och främst för att bekika kvarlätenskapen.

»Nej, det har jag just inte tänkt.» Hilma strök på sidenet, alldeles som gamla fröken i lifstiden gjort, fast måhända icke så lätt och varsamt.

»Inte kan du sätta sånt på dig, gamla spöke?» Eva fick något försmädligt i rösten, som kom Hilma att avslöja, hvad hon eljest kanske bevarat ännu en tid för sig.

»Jo, det lär jag allt kunna nu ändå, ser du, för det är på det viset» — Hilma strök sig om

munnen med afvisgsidan af handen — »att tösen min, du vet, Lydia — hon ska' gifta sig nu fram i vår, hon skref det till mig själf för en tid se'n, så det är inget osant skvaller, och kort skicka' hon mig också af både sig och honom. Han är kassör, ser du — en riktigt fin herre, och har väl spisat, gissar jag, på det hotellet, där tösen tjänar. Det hotellet ska' vara obegripligt gentilt, har jag hört, och där ska' visst brölloppet stå. Jag tycker, jag ville väl vara med på det, ingen är närmre om det, och när nu fröken är död, och jag är fri från tjänsten och har kostym och allt, så . . . Ja, du ska' få se på korten.» Hilma gick till byrålådan, och Eva, som långtat efter ordet, brast ut:

»Jo, det må jag säga!» — Hon slog sig på båda knäna — »en kassör! Och han tänker riktigt gifta sig med henne, sådant händer icke alla dar! Och som jag minns den tösen, hur hon sprang här som liten i trasor, och så lifvet se'n på fabriken! I synd var hon född, och i synd tänkte jag hon rent skulle förgås.»

»Åh, det har inte varit någon så värst stor fara med min tös, hon har allt vetat att ställa sig, fast vacker är hon, så hon nog stuckit i ögonen på manfolken. Ja, här ser du dem.» Hilma torkade med sitt förkläde utaf fotografierna och höll fram dem, och Eva såg och kunde icke förneka parets stilighet, och att *han* värkligen såg ut, som en *fin herre* ägnar och anstår. —

Och när våren kom, lyste det ett, tu, tre, och se'n skulle bröllopet stända med fröken Lydia och herr kassören, och sålunda bar det till, att den gamla sidenklädningen änyo fick känna lif i sig.

»Men hvad i all världen är det, som du fått på dig, mor?» sporde Lydia, när Hilma Abrahamsson kom in färdigklädd till dottern, iförd den ärfda ståten. Hilma hade granskat sig själf noga och unn fit allt godt. Visst satt lifvet icke så, som om det varit sydt till henne; gamla fröken hade alltid varit mycket smal och kanthuggen öfverallt, och Hilma hade, om icke precist några former att tala om, så likväl en gröfre anläggning, hvadan det nog nu litade på duktigt i de gamla sömmarne, men för en kväll gjorde det ju ingenting. I håret hade hon en gredelin rosett och en bleknad törnros, som hon sprättat ur frökens bästa sommarhatt.

»Jo, jo», Hilma smålog rätt belåtet, »du är väl förvånad att höra sidenfras kring din gamla utslitna mor, men jag ville inte komma för dålig till en sådan här gentil fäst, och alltsammans har jag i alla fall fått efter min snälla fröken, så jag har inte behöft kosta ut ett öre mer än på själfva resbiljetten. Du tycker väl bara inte, att jag är för fin?»

Det ryckte en smula i mungiporna på skön Lydia. Hon hade modärna begrepp, visste mer än väl, hur fint folk plögade se ut och satt där själf så stilig och pyntad ända ut i täspetsen, som kring-slöts af den hvita sidenskon. Å nej, för fin tyckte hon sannerligen icke, att morsgumman var, hon föreföll henne, där hon stod, som om hon hoppat fram ur en mycket gammal, länge tillsluten ask, men det kunde hon ju icke ha hjärta att säga den gamla. Någon ändring fick dock vidtagas uppe i håret, så icke modern blefve utskrattad, hvilket annars lätt kunde hända.

»Jag tror», föreslog hon därför, »att vi ta bort den där rosetten och blomman, ty de se väl gamla ut.»

»Säger du det? Jag satte dit dem, för jag har just icke något här nu för tiden, ska' du veta, och de pryda ju allt mycket sin plats.»

Nu skrattade Lydia ett litet skratt, och så tog hon själf bort härligheten.

»Jag försäkrar dig, att hjässan är bättre», sa' hon blott.

Bröllopet skulle äga rum på hotellet, timmen randades nu, och herr kassören kom.

»Du Lydia, hvad ska' jag kalla honom för?» hviskade modern förlägen, men Lydia hvarken såg eller hörde modern längre, när hennes blifvande man i detsamma inträdde för att föra in sin brud.

Han såg icke häller den svarta sidenklädningen med det färadé anletet upptill, och med ett frasande ljud smög Hilma sig ut i stora salen, där vigseln skulle försiggå, och placerade sig litet af-sides. Därinne var mest herrar, en hel hop med svarta frackar, och fast det funnits en tid, då »fina herrar» haft ganska mycket att säga henne, var den tiden dock nu länge sedan svunnen, och det föll ingen in att tala vid henne. Några föll det dock in att skratta, skratta åt henne, hon hörde det tydligt.

»Hvem är antik-timret i hörnet?» sporde en — och se'n skallade skrattet.

Inte ens mågen — herr kassören — sa' ett ord, bara nickade till, en liten kort nick, då hon efter vigseln gick fram och ville gratulera, han räckte icke svärmoder handen en gång.

Det blef en lång kväll, som stal ett godt stycke af natten, åtminstone blef den lång för Hilma. Det bländande elektriska ljuset stack och gjorde ondt

i hennes gamla ögon, och det svarta sidenlifvet klämde så. Detta var icke något rum att andas fritt på för gamla Hilma Abrahamsson.

Ett par gånger försökte hon gå fram till tösen sin, men det var alltid fullt med herrar rundt omkring henne, ingen möjlighet att tränga sig fram — bäst att återgå till hörnet, där ingen knuffades.

Hon hade rest så glad i hågen på morgonkvisten till denna fäst, hade tänkt sig, att det för henne gamla skulle bli en upphöjelsedag, som skulle lysa henne in i sena ålderdomen, men . . . den svarta sidenklädningen hade icke haft lycka med sig . . . allt blef så annorlunda än hon tänkt, och mycket gäckad återvände hon påföljande morgon till sitt lilla rum med frökens möbler uti.

Och så lade hon ner sidenklädningen i sin kartong och gick bort med den till en fru, som sålde gamla kläder.

Hvar den sedan hamnade, det vet jag icke, men på Hilma Abrahamsson kom den icke mer.

»Ser du», sade hon till Eva Bengtsson, som ville veta sammanhanget, »den passade mig verkligen icke så bra, som jag trodde, den var väl träng öfver bröstet, och så i alla fall nu, när tösen väl är gift, så blir det väl knappt något tillfälle mer för mig att ha den — jag reder mig allt med ylle hädanefter och en styfver för den kan vara roligere och mera till gagn än hon själf i sin kartong.

DANSKA GYMNASTER PÅ HVILAN OCH I LUND.

HVAR 8 DAG.
Foto. John, Lund.

De danska gymnasterna i sitt lands nationaldräkter.

Eleverna vid danska statens ettåriga kurs i Köpenhamn för utbildande af lärare och lärarinnor i svensk gymnastik gästade nyligen folkhögskolan Hvilan och Lund. På Hvilan var gymnastikfesten den 9:de dennes besökt af omkring 600 personer. Först var det uppvisning med 57 af skolans elever. Därpå visade danskarna, 12 herrar i hvitt och rött och 17 damer i hvitt och blått, under ledning af sin chef, från Stockholms centralinstitut utexaminerade gymnastikdirektören, kand. theol. K. A. Knudsen, svensk gymnastik och dansade danska folkdanser i nationaldräkter till tonerna från två fioler. Efteråt var en kollation anordnad,

hvilken blef mycket animerad då äfven 18 elever från Lunnevad folkhögskola i Östergötland och 22 från Ronneby i Blekinge voro gäster på Hvilan, stadda på studieresa under ledning af lärare. På kvällen afreste danskarna till Lund, dit de inbjudits af Lunds studenters Nordiska förening. Där inkvarterades de för två nätter i gästfria hem. Gymnastikfesten i universitetets gymnastiksal den 10:de hade samlat omkring 500 personer. Såväl på Hvilan som i Lund vunno gymnasterna publiken genom sin hastighet, jämnhet, precision och mjukhet i rörelser. Särskildt efter damernas uppvisning ville applåderna knappt tystna.

NÅGRA BILDER FRÅN HÄSTUTSTÄLLNINGEN.

Fotografier för HVAR 8 DAG af Axel Lindahls fotografiäffär, Stockholm.

Hästutställningarna i hufvudstaden omfattas för hvarje år med stigande intresse af såväl utställare som den öfriga allmänheten.

Årets utställning — den åttonde i ordningen — hölls den 21—22 april och var ett präktigt bevis på hvad utställningarna verkat för saken.

Dessa »hästparader» höra

Löjtnant Linder å
»Hagar»;
1:ste pristagare.

*

Grefvinnan
Clarence von
Rosen
körande en ame-
rikansk träfvare.
Detta ekipage
vann 1:sta pris.

*

Frih. S.
Hermelins char-
manta, prisbe-
lönta svarta ost-
preussiska ston.

ju till vårsäsongens *événements* i vår hufvudstad och äro alltid gouterade af en mycket fashionable publik. Gynnas man därtill, som i år var fallet, af vackert värväder, är framgången fullständig och platsen för utställningen företedde också nämnda dagar en mycket liflig och intressant anblick. Man kan af

våra bilder göra sig en god föreställning därom.

Årets utställning var i flere afseenden mera omfattande än sina föregångare och visade, som nämnt, en betydlig fortgående utveckling. Sålunda ha i långt större utsträckning än förut utdelats pänningpris — till såväl utställare som uppfödare af hästar — hvarjämte uppvisningar ägde rum å Djurgårdsslätten, hvilka gäfvospekulanterna bättre tillfälle beskåda och jämföra hästarnas och deras gång än inne i den tränga cirkus. Detta var ett mycket klokt arrangemang, hvilket också tack vare vädrets tillmötesgående blif lyckadt och helt säkert hädanefter blifver regel.

Äfven prisridningen och prishoppningen visade ett ökad deltagande mot i fjol, resp. 35 och 83 mot 23 och 79 förlidet år. Denna ökning gjorde att pristäflingen nu måste fördelas på två dagar. Afdelningen »Ekipager» var likaledes i år bättre besatt än förut.

* * *

Mellan de mera allvarsamma programnumren ha komiterade alltid plägat sticka in några trefliga

Prisbedömning å Djurgårdsslätten

»lättsmälta» nummer till omväxling med de officiella afdelningarne. Man torde från i fjol väl minnas den vackra kadriljen och den fingerade räffjakten som väckte det lifligaste bifall. Nu behagade en skicklig skolryttarinna lämna sin medverkan och ej mindre än åtta unga damer redo en graciös kadrilj. Hrr officerare bjödo dessutom på ringränning och sabelhuggning till häst.

* * *

Droskaktiebolagets, Stockholm, kupéer och droskor, belönade med hederspris.

NÅGRA BILDER FRÅN HÄSTUTSTÄLLNINGEN

Prishoppningen å Lifgardets till häst kasärgård.

ÖFRE BILDERNA: Förste höfstmästaren greve G. Gyldenstolpe (med sabeln synlig), prisdomarnes ordförande. Ryttmästare G. W. Örn körande sin Phaëton med Greta och Sapro. Kördt i spann med ytterligare tvenne hästar tillvann sig detta ekipage ett hederspris.

UNDRE BILDERNA: RINGKÄNNING Ryttaren skall i sträckt galopp fånga ringen å sabeln. SABELHUGGNING. Som prof å träffsäkerhet måste ryttaren kunna under full fart kiyfva den å stolpen placerade moroten.

Våra bilder visa bl. a. ögonblicksfotografier från täflingarne på Lifgardets till häst kasärngård i lördags. Samtliga ryttarne voro officerare och inalles voro 80 hästar anmälda i de tre afdelningarne. Hoppen voro synnerligen vackra, säkert och elegant utförda. En och annan häst vägrade väl att sätta öfver något hinder — de tätställda häckarne voro heller inte att leka med! — men på det hela visade sig ryttarne fullt förtjänta af det namn de för duglighet och skicklighet förvärfvat åt sig och sina hästar.

Efter hoppningarne hölls en vacker uppvisning i konsten att i fullt galopp sköta värjan: i ringrännning, då man skulle med värjan spetsa en ring ej större än en flathand och i sabelhuggning, hvarvid det gällde att afhugga topparne på på stolpar upp-

sätta morötter. Alla de täflande visade en förvånande säkerhet i hand och öga.

* * *

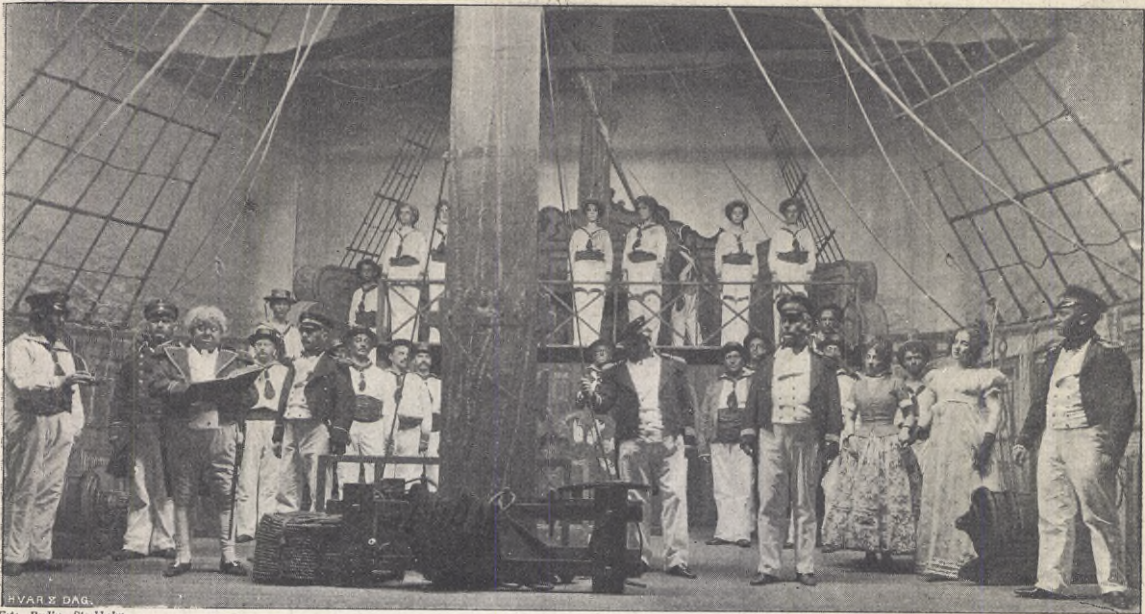
Inte blott hästar, utan som nämnt äfven vagnar och ekipager förekommo. De som väckte mest uppseende torde ha varit en stor transportvagn för boskap och ett »texasekipage». För effektens skull hade man i den förra placerat en väldig svart tjur, som med synbart nöje njöt af sitt första — och kanske sista! — Djurgårdsbesök. Texasekipaget lär ha tagit pris redan i Filadelfia 1876.

Till sist få vi väl inte glömma att några små åsnor visades. De ådrogo sig naturligtvis en lifflig uppmärksamhet, hvaröfver de förmodligen kände sig smickrade. Annars vore de ju dumma djur!

FRÅN HUFVUDSTADENS SCENER.

Fotografier för HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAG.
Foto. Rydén, Stockholm.

SCEN UR »FREGATTKAPTENEN» Fromont (hr Bäckström, med skeppsjournalen, till venster).

En af våra främste komiska skådespelare, i en viss genre den allra främste, *Oscar Bäckström* har nyligen lämnat Dramatiska teaterns scen, som han tillhört i sexton år. Någon afskedsföreläsning var icke tillställd, men hr Bäckströms sista uppträdande — som kocken i »Cyrano» — fick helt naturligt ändå en mycket fästlig och anslående prägel.

Den högst talrika publiken, som har hr Bäckströms saftiga komik att tacka för så många angenäma aftnar, ägnade sin gunstling den hjärtligaste hyllning, liksom hr B. äfven af sina kamrater tog ett stanningsfullt afsked.

Till hr Bäckströms allra bästa roller hör Fromont i »Fregattkaptenen», hvilken under säsongen åter gifvits med stor framgång. Största förtjänsten häraf har naturligtvis Fromonts framställare. Äfven teaterpubliken utom Stockholm har i dagarne fått tillfälle njuta af denna dräpliga prestation, i det hr Bäckström uppträdde såsom gäst hos dir. Ljungqvist.

Oscar Bäckström är skåning, född d. 26 juni 1854 i Hvitaby socken, Kristianstads län. Han hade först anställning hos Carnegie & komp. i Göteborg, men ingick 1874 vid k. teaternes elevskola. 1877 fick han engagemang vid Svenska teatern i Helsingfors och följande år vid Nya teatern i Stockholm. Han har sålunda förut visat sig på nuvarande Svenska tea-

terns scen. Åren 1870—85 spelade han i Göteborg och har sedan tills nu tillhört Dramatiska teatern.

Han har där utfört en mängd roller, t. ex. utom den ofvannämnda kapten Puffs i »Kapten Puff», Turmans i »Geografi och kärlek» — senast i fjol under fru Dybwads gästspel — polismästaren i »Revisorn», Tobias Raaps i »Trettondagsafton», Konjanders i »Hittebarnet», kocken Ragueneaus i »Cyrano de Bergerac», hans sista roll å Dramatiska teatern.

»Midsommar», är, som bekant, namnet på den mångskrifvande August Strindbergs senast, å Svenska teatern i Stockholm, uppförda pjäs, en folkkomedi i 6 tablåer.

Styckets handling är obetydlig. Det hela är en serie Stockholmsbilder med scenen förlagd till kända platser i hufvudstaden. Början är onekligen bäst. Sedan matta bilderna af. Den första tablån spelar vid Mälarstrand, därefter kommer en scen från en matsalong på en målarbåt, så bilder från löfmarknaden, Klara kyrkogård, Djurgårdsslätten och Skansen. Styckets »ledmotiv» är gisslandet af bildningshögfärden, i det att en öfvermodig ung student får smaka på livets allvar. Tack vare Grabows ypperliga dekorationer har »Midsommar» slagit an på publiken, churu den ingalunda blifvit väl mottagen af kritikerna.

Foto. Rydén, Stockholm.

SCEN UR »MIDSOMMAR» AF AUGUST STRINDBERG. Löfmarknaden å Riddarholmen.

ERNST JOSEPHSON.

Den 16 ds fyllde målaren och skalden Ernst Josephson 50 år. J. är, som bekant, inom de senare decenniernas svenska målarekonst par préférence »det moderna genombrottets» man. Han åstadkom med sin »Strömkarl» mycken förargelse. Ja, Nationalmuseum vägrade att mottaga den af prins Eugen inköpta och till museum skänkta taflan.

Redan i slutet af 1870-talet utförde J. måsterliga målningar, kopior efter de gamla. Kopian efter Rembrandts »De fem klädesväfvaersyndikerna» (1877, Amsterdam) är i sitt slag fulländad och sitter nu i Konstakademien i Stockholm. Från 1880 stannar hans förträffliga *porträtt af målaren Skånberg* (Göteborgs museum), från 1881 det lika utmärkta *porträttet af litteratören Renholm* (Nationalmuseum). Bland Josephsons öfriga taflor behöva vi endast erinra om *Spanska smeder* (Nationalgalleriet i Kristiania), *Byskvaller*, *Höstsol*, *porträttet af hr och fru Fürstenberg*. Josephsons konst var icke endast den glada målarekonsten med rika färger, utan också en skarpt karaktäriserande konst, full af sympati för de små i lifvet.

Hans pennas alster, diktsamlingarne »Svarta rosor» och »Gula rosor», äro lika äkta som alstren af hans pensel, — lika färgglada eller hjärtevarma.

Josephsons lifliga konstnärstemperament, har och gjort honom till en framstående lyriker. Äkta ursprunglighet, älskvärd, naitvet, en spröd ton af vemod, stänk af fin humor — det är hans sångmöjs vackra egenskaper.

Josephsons hälsotillstånd är sedan ett antal år icke det bästa, hvarför han icke kunnat vidare arbeta. Men han befinner sig dock nu jämförelsevis väl. På sin födelsedag blef han föremål för hjärtlig

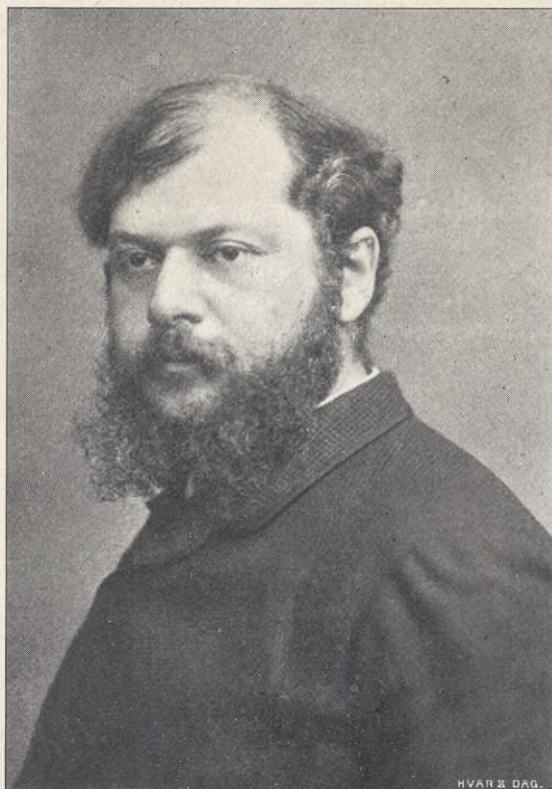
uppmärksamhet från kamrater och vänner inom målare- och diktkensten.

»När vi nu tänka på Josephson — skrifer en af dessa — »minnas vi ej endast den oböjliga kämpen. Vi minnas också allt det veka och innerliga som tog sig så vackra uttryck både i hans målning och i hans dikter, de gula och svarta rosorna. Vi minnas det strålande lynne som kunde lysa upp

hela kamratkretsen, den muntra öfverlägsenhet hvarmed han förstod att bära misräkningar och motgång, den uppriktighet med hvilken han kunde glädja sig åt andras framgångar.

Alla de som älska svensk konst och önska den ungdomlig, frisk och framsträfvande ägna helt visst den femtioårige mannen en varm tacksamhetens tanke för hans ärliga konst och hans ärliga kamp. De som haft glädjen af hans personliga bekantskap tacka honom för ännu mycket mera. Och af oss alla, hvilka fingo vara med under 80-talets tändande stridsår, finns säkert ingen som icke gömmer Ernst Josephsons på en gång så manligt kraftiga och geniala, så humoristiska och så blida personlighet bland sin ungdoms vackraste och käraste minnen.»

Som ett apropos för dagen återgifva vi följande lilla hittills otrucken dikt af Josephson. Den heter *Ett hästhjärta* och lyder:

HVAR 2 DAG.

Se opp! För sent. Ack, gumman 18il
i gatan med sin viska.
Men det ej kusken var, som höll,
han skötte blott sin piska.
Och det maneret vare tack,
så slapp han från polis och pack.
Men tro ej, han i sorg gick böjd,
ty det var inte fallet.
Nej, kusken han var glad och nöjd —
men hästen grät i stallet.

DEN STORA LÜBECKS-ORKESTERN.

Lübeckers Symphonie-Orchester, en musikkår som räknar öfver ett 60-tal medlemmar under anförande af kapellmästare Michael Balling, har nyligen anträdt en skandinavisk tournee. Denna orkester åtnjuter i sitt hemland stort anseende,

hvilket den helt säkert med denna sin första tournee skall trygga äfven i vårt land. Programmet upptager främst Beethoven och Wagner men därjämte äfven sådana kompositörer som Hartmann, Grieg, Liszt, Sinding, Saint Saëns m. fl.

SÄLLSKAPSSPEKTAKLEN I HUDIKSVALL.

Amatörfoto.

TABLÅ UR »HITTEBARNET»

Intresset för den frivilliga skytterörelsen växer allt mer med glädjande fart och många äro de sätt, hvarpå rörelsens förkämpar förstå att skaffa medel till den behjärtansvärda saken. I Hudiksvall voro den 30 och 31 mars samt 3 april anordnade sällskapsspektakel till förmån för stadens skyttegille. Vi återgifva en bild från dessa föreställningar, i

hopp att man å andra ställen i vårt land må känna sig manad följa det goda exemplet som gifvits i Hudiksvall. Vid föreställningarne därstädes uppfördes Blanche's odödliga »Hittebarnet» och Melins stämningsfulla episod »Vid Breitenfeld». Det är från den förra vår bild är tagen. I den reslige mannen vid fönstret igenkännes lätt den bekante Upsalasångaren K. S.

EN CELEBER CIRKUSARTIST.

Direktör Jacobsen, ägare till Olympia-Cirkus i Stockholm, har lyckan med sig. Så fort föreställningarne börjat, skyndar *tout Stockholm* till. Och teaterdirektörerna skynda åter göra föreställningar till vederbörande om, att konkurrensen inte är treflig. Somliga af dem möta emellertid densamma genom att bjula på cirkus på teatern — ibland hela »Gycklarband!» Alla sätt äro bra...

En af cirkusens artister har i dessa dagar så mycket låtit tala om sig, att en stor allmänhet inte torde ha något emot att skåda hennes konterfej — fröken Elise Daroux, *dite* (= kallad) de Baroutschi, såsom det heter i hennes pass. Det är den s. k. »grefvinnan», d. v. s. att man på programmen benämnt henne med denna titel, hvarpå hon — enligt hvad hon meddelat en medlem af vår redaktion — icke gör ringaste anspråk, då hon icke har någon rätt därtill. Ingenstädes i fröken Daroux' papper står det heller att upptäcka ordet grefvinna.

Fröken Daroux har, som bekant, råkat i ett ledsamt predikament, i det att hon satts i förbindelse med en fransk direktör, som på orätmätigt sätt tillskansat sig en half million francs och rymt. Att han, såsom det uppgifvits, greps hos fröken Daroux, torde vara oriktigt. Hon påstår åtminstone detta med bestämdhet och säger sig blott några gånger ha träffat mannen. Hennes »vän» finnes alls icke i Frankrike... Men vi ha icke rätt att säga mera.

Så här ser den nu mycket omtalade damen ut! Hon är chic och behaglig i konversationen. Hon för sig med grace och har förtjusande bruna ögon... Och hon ser så distinguerad ut, att om hon också inte är grefvinna, så skulle hon mycket väl kunna tagas för en sådan!

AMATÖRFOTO.

BILDER FRÅN RYSSLAND.

Foto. A. Ientz & F. Schrader, Petersburg.

RYSKA RIKSRÅDETS SAMMANTRÄDE I PETERSBURG DEN 12 APRIL, dess 100-års-dag. I mitten, under czaren Nikolaj I:s porträtt, presiderar störfurst Mikael Nikolajewitsch. Till höger om honom (på bilden) ministrarne.

Det ryska riksrådet firade den 12 april sin 100-de födelsedag. Till riksrådets uppgifter hör att behandla de för detsamma framlagda lagförslagen, förordningar och rapporter, liksom fastställande och revision af budgeten. Riksrådet består af de myndiga storfurstarne, samtliga ministrar och ett antal högre tjänstemän som czaren kallar. President väljes blott för ett år, för tillfället är det den 60-årige störfurst Mikael Nikolajewitsch, son till czaar Nikolaj I.

I intet annat land har kanske *påstfrandet* en sådan betydelse som i Ryssland. Då glömmas alla tvister och en verklig förbrödning äger rum mellan ung och gammal.

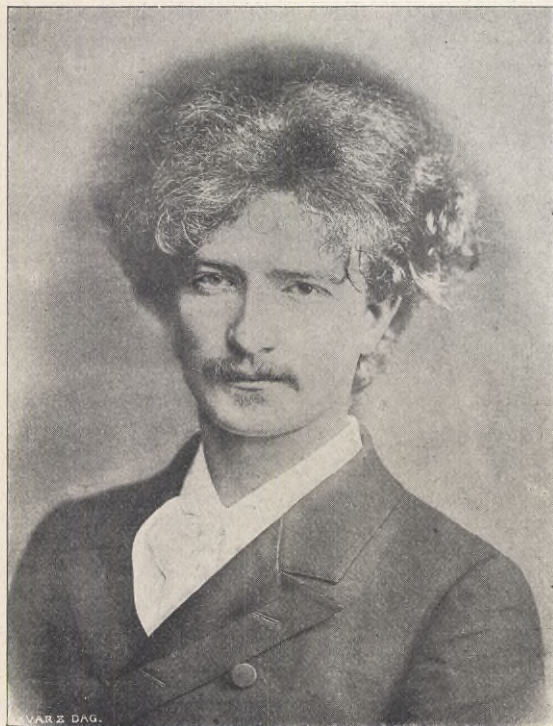
De som möta hvarandra på gatorna utbyta icke blott hjärtliga hälsningar, utan äfven påskkyssen, hvilken czaren tillochmed giver den gemene soldaten. Allmän glädje råder och på det att äfven de fattiga skola kunna taga del däraf, utdelas, som man ser af vår bild, efter påskottan pänningar åt dem.

Foto. K .K. Bulla, Petersburg.

DEN RYSKA PÅSKEN: Penningutdelning åt fattiga efter påskottan.

IGNAZ PADEREWSKI.

Paderewski, den främste af nu lefvande piano-virtuoser, har nyligen hänfört Stockholm med sitt spel. Hans bild är lätt igenkänlig på den karaktäristiska »artistman», som denne fräjdade konstnär bär och hvilken ju åtminstone förr i världen ansågs obligatorisk för en man i hans yrke och ställning. Paderewski är född polack och besitter alla slavernas bedärande musikaliska egenskaper. Redan vid 18 års ålder — han är nu 42 år — blef han lärare vid konservatoriet i Warschau. Men snart blef »stugan för trång». Han reser till Wien och studerar hos Leschetitzky samt utvecklar sig på jämförelsevis kort tid genom sin utomordentliga ihärdighet till den »klaverstormande titan», för hvilken hela världen liksom med ett trollslag ligger öppen.

Hans om intelligens vittnande Lucifersansikte — skrifer en kritiker — denna »röda sky öfver den vackraste profil af en fallen ängel» betager åhörarne på samma gång som hans vidunderliga spel manar Paganinis violinskugga upp ur grafven. Hans teknik är så kolossal och öfverlägsen, att det aldrig faller någon in att lägga märke till den; man hör blott hans musik.

Personligen skall P. vara en af sina triumfer ofördärfvad och mångsidigt intresserad människa.

ENGELSKA TRONFÖLJAREPARETS RESA.

Efter fotografier af Benabee & Bird, Gibraltar.

En stor lycka för engelsmännen under Transvaalkriget är den trohet som kolonierna lagt i dagen mot moderlandet.

Ty hade - som Englands fiender skadeglådigt gingo och väntade på - någon eller några af dessa begagnat sig af tillfället till att göra uppror, skulle detta tillfälle då varit det bästa. Men icke ens i Indien, där det emellanåt jäser, visade sig några tecken till oro. Tvärtom kunde England draga en del af sina där förlagda trupper till hjälp till Sydafrika. Från Australien ha också välbehöfliga hjälptrupper transporterats till krigsskådeplatsen, där de utmärkt sig flere gånger.

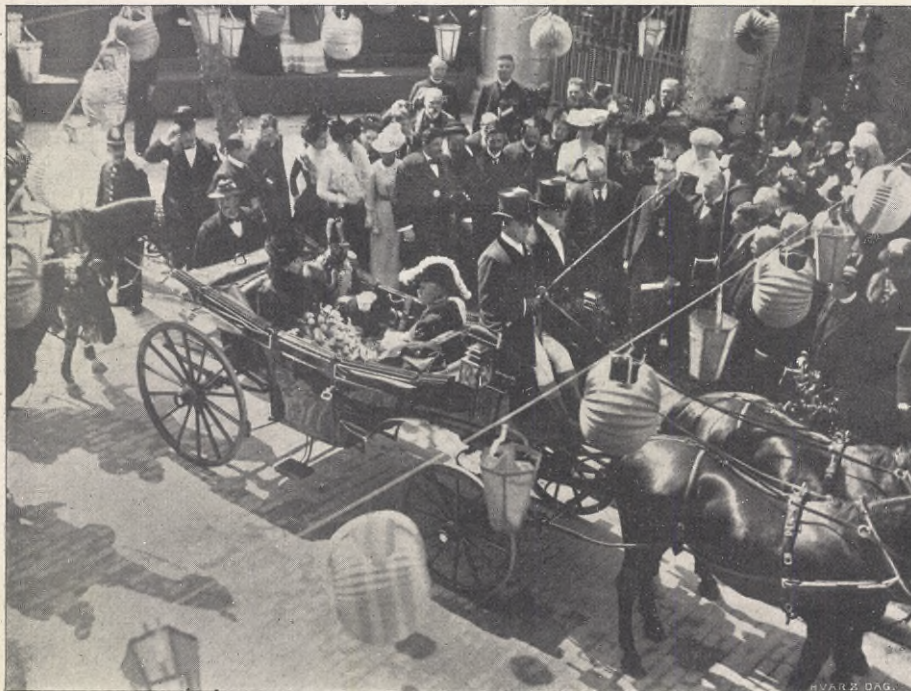
För att till kolonierna framföra den tacksamhet som moderlandet och konungahuset känna till kolonierna för deras lojala hållning har härtigen af Cornwall och York med gemål, som bekant, anträdt en resa till kolonierna. Resan, som utgick från Portsmouth den 16 mars, göres å ångaren »Ophir», en i yachtstil byggd ångare, hvilken icke kan i utrustning mäta sig med t. ex. »Hohenzollern» eller

»OPHIR» (DEN STORA HVITA ÅNGAREN), FÖRANKRAD I NYA HAMNEN I GIBRALTAR.

den ryska kejsaryachten, men är desto vackrare och högst elegant utstyrd. »Ophir» är den största och vackraste båt som någonsin passerat Suezkanalen, någon större kunde inte ens komma däri genom med dennas nuvarande dimensioner.

Första stationen på färden var Gibraltar, där tronföljareparet blef föremål för den mäktigast entusiastiska hyllning. »Ophir» hade eskorterats hit af »Kanalflottiljen». Därifrån till Suez gick den under konvoj af Medelhavsflottiljen till Suez, där Ostindiska flottiljen tager vid för att till slut öfverlämna fartyget till »The Australian Squadron».

»VÄLKOMSTADRESSEN» FRÅN GIBRALTAR ÖFVERLEMNAS TILL HERTIGEN.

EN REVYFÖRFATTARE.

Folkteatern i Stockholm har f. n. på sin repertoir två pjäser af märket *H. L.*, hvilka slagit mycket an, nämligen enaktsvaudevillen "Lethe" och vårrevyen "Nya Mefisto", en parodi på operan "Mefistofeles".

Författaren till dessa båda stycken är fil. kand. Harald Leipziger. Vi ha förut meddelat porträtt af våra populära revyförfattare, men hr L. kom då icke med, därför att ha icke hade någon "nyårsrevy" under uppförande. Vi offentliggöra nu i stället hans konterfej.

L. är Stockholmsbarn och född år 1866. Han blef 1887 student och aflade i september år 1892 fil. kandidatexamen vid Upsala universitet. Redan tidigt började han "skrifva", och han har

nu hunnit med åtskilliga alster, nämligen revyerna "Observatoriet i månen" (1889), tillsammans med skådespelaren Hjalmar Hirsch, "En séance på Saltsjöbaden" (1894), dessa båda för Vasateatern; "Hamlet" (1896), "Mefisto" (1897), båda för Folkteatern; "Venus på utställningen" (1897), efter fransk idé, för Arenateatern, samt "Nya Mefisto", 1901, Folkteatern. Vidare har han skrivit det goda proverbet "Huldralek" (1893), uppfördt på Södra teatern med stor framgång, hvartill fröken Widell icke litet bidrog, samt den här ofvan nämnda vaudevillen "Lethe". L. har, år 1894, från trycket utgifvit "Rabbinen från Troyes".

Hr Leipziger är för öfrigt lärare och öfversättare.

EN KRY HUNDRAÅRING.

Enkefru ANNA BRITA ISBERG i Norrköping fyllde den 16 april 100 år. Några dagar förut hade den vördnadsvärda gamla gått till fotografen i och för det porträtt som här synes — man kan däraf förstå huru rask och kry denna sekelgamla dam ännu är. Hon är vid så god vigör till och med, att hon dagligen sjelf kokar sin morgonvälling och sitt middagskaffe — denna "farliga" dryck, som verkligen härvidlag tyckes vara ett ganska långsamt verkande gift! Fru Isberg har alla sina själsförmögenheter i behåll

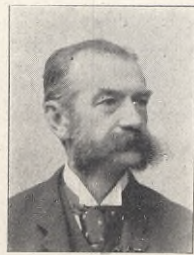
och berättar gärna händelser från sin barn- och ungdomstid, därvid hon särskildt dröjer vid kung Carl Johan och hans ståtliga imponerande gestalt. Fru I. är född i Grenna och gifte sig 1825. Mannen, som var fånggevaldiger, afled 1856, och sedan 1861 har fru I. varit bosatt i Norrköping.

På sin födelsedag fick den högt aktade åldringen mottaga uppvaktning af en stor mängd personer, däribland St Olai församlings presterskap, samt en hel del lyckönskningstelegram, bl. a. från stadsfullm:s ordf. konsul Axel Svartling.

VECKANS PORTRÄTTGALLERI.

HENRIK GYLLENRAM.

IVAR WÆRN.

FRANS MORSING.

E. LILJEWALCH.

A. G. RIETZ.

JUBILEUM. Chefen för södra skånska infanteriregementet öfverste *Henrik Gyllenram* kunde den 16 april sira sitt 40-årsjubileum som officer. Öfverste G. kan blicka tillbaka på en mindre vanlig, händelserik militärbana. Från hans ungdom erinrar man sig bl. a. hans vackra förhållande till konung Carl XV, särskildt under dennes hemsökelses och lidandes dagar. På de många olika ställen där jubilaren verkat — inom vidt skilda kretsar — har han förstått att vinna vänskap och tillgifvenhet, hvarpå han ock, på sin hedersdag fick röna varma bevis. Med anledning af jubileet gaf regementet middag för sin afhållne chef.

FÖDELSEDAGAR. Den 18 april fyllde en af Göteborgs mest framstående borgare grosshandlanden *Ivar Wærn* 60 år. Hr Wærn är icke blott den driftige affärsmannen utan ock en högst bemärkt kommunal kraft, som också flitigt är tagen i anspråk för stadens bästa. Den högt aktade sextiåringen, som kan glädja sig åt den bästa hälsa, fick på sin födelsedag mottaga många bevis på vänskap och sympati.

70 år fyllde den 11 april en af Stockholms mest kände borgare, f. handlanden *Frans Morsing*, hvilken haft om hand åtskilliga uppdrag i det allmänna tjänst. Den vid full vigör varande allmänt aktade mannen mottog på födelsedagen många hyllningar.

NILS ERIK STRÖBRG. †

H. A. WALDENSTRÖM. †

KONSUL E. LILJEWALCH i huvudstaden, hvilken i 30 år varit verkställande direktör i det öfver hela Europa välkända bergnings- och dykeriaktiebolaget Neptun, afsade sig vid bolagsstämman den 15 april på grund af sjukdom och ålder denna tjänst. F. bankofullmäktigen hr P. Liljewalch afsade sig af samma skäl ledamotskapet i styrelsen. Stämman beslöt dock att för nästa år tillsätta ett särskildt förtroenderåd, bestående af herrerne L.

AFSKEDSPREDIKAN hölls den 14 april i Adolf Fredriks kyrka i Stockholm af pastoratsadjunkten därstädes, utnämnde kyrkoherden i Vermdö, Bo, Bingarö, Djurö och Möja församlings pastorat, teol. och fil. kand. **A. G. Rietz**, som den 1 maj tillträder sin nya befattning. Adolf Fredriks församling mister nu en omtyckt prestman, hvilken på allt sätt verkat i det godas tjänst.

DÖDSFALL. Den 31 mars afled i Hästveda, kantorn i Hästveda och Farstorps församlingar **Nils Erik Ströberg**, född den 31 juli 1809, hade han i 68 år innehaft sin kantorsbefattning i nämnda församlingar, under hvilken tid han gjort sig afhällo och värderad såsom en i allo redbar och vänsäll man.

Borgmästaren i Askersund **Hugo Axel Waldenström** afled långfredagen efter en längre tids återgående sjukdom. Den bortgångne, som tillhörde den bekante norrlandsläkten W., hvar född 1833. Under de nära trettio år som W. innehade sitt ämbete har han tillvunnit sig stor aktning och tillgifvenhet, ej mindre genom samvetsgrann plikttröhet i sitt kall äfven genom sitt blida väsen och genom den från partiinblandningar fria ställning han alljämt intagit. Saknaden efter honom är därför lika allmän som uppriktigt.

F. ombudsmannen i riksgäldskontoret och uppbördskommissarien i Stockholm, härads- hödingen **Leontius Hallman** afled nyligen i Södertelje i en ålder af nära 89 år. H. var åren 1841-73 ombudsman och 1866-81 kronuppbördskommissarie, i hvilka betättningar han utvecklade mycken nit.

Påskdagen afled i Paris föreståndaren för det stora och välkända etablissemanet Brukerbergs manufakturmagasin i Stockholm **Albin Lundqvist**, hvilken då befann sig på resa. Han var endast 42 år gammal. Den aflidne var en ovanligt dugande person med ett behagligt väsen.

Påskdagen afled i Viken handlanden **Edvard Mauritz von Ekenstéen** nära 70 år gammal. Den aflidne hade i många år tillhört samhället och städs varit varmt intresserad för dess angelägenheter samt innehade en mängd förtroendeuppdrag. Hans vänsällhet och öppna natur hade skaffat honom många vänner, hvilka jämte de närmaste sörja hans bortgång.

Kyrkoherden i Götlunda af Strändens stift prosten **Johan Wilhelm Richard Stenbeck** afled den 7 april, 66 år gammal. Prosten S. blef kyrkoherde i Skagerhult 1878, två år senare i Lerbo och 1890 i Götlunda. Han sörjdes uppriktigt af församlingar och vänner, som jämte efterlevande stå vid båren.

I Örnsköldsvik afled den 8 april rådmannen grosshandlanden **Gustaf Adolf Öhgren**, 55 år gammal. Den hädangångne var en af det unga stadssamhällets märkesmän. Han var en mycket duktig affärsman och togs i anspråk för olika offentliga och enskilda uppdrag. Saknaden efter den dugande medborgaren kännes djupt i vida kretsar.

Statens skogsingenjör jägmästaren **Per Emil Theodor Normelli** afled nyligen i Uppsala i en ålder af 47 år. Han utnämndes 1897 till statens skogsingenjör och sörjdes nu af många.

LEONTIUS HALLMAN. †

ALB. LUNDQVIST. †

E. M. von EKENSTÉEN. †

J. W. R. STENBECK. †

G. A. ÖHGREN. †

G. P. F. WICKSTRÖM. †

H. W. SÖDERMAN. †

ARON HEYMAN. †

NILS ANDERSSON. †

Den 10 ds afled i Stockholm Ev. Fosterlandsstiftelsens resebud **A. G. Törnqvist**, 62 år gammal. Den oegennyttige mannen var högt saattad i vida kretsar.

Pianofabrikören **J. A. Johannisson** afled i Stockholm den 10 april. Han ingick 1877 kompaniskap med Johan Emerik Engström och upprättade under firma Engström & Johannisson en pianofabrik i Stockholm, hvilken alster länge varit välkända. J. var en mycket verksam man.

I Malmö afled den 10 april bokhållaren å trafikinspektörsexpeditionen vid statens järnvägar i Malmö **August Alexander Carlsson**, 58 år gammal. Med C. bortgick en sällsynt duglig järnvägstjänsteman, hvilken såväl inom som utom det verk han tillhörde förvärfvade sig många trofaste vänner. Långe skall den vänsälle "gamle C. S." lefva i deras minne.

Den 11 april afled å Drottninghuset i Stockholm f. d. expeditionsskreteraren **Fredrik Wilhelm Gahn**, G., som var född 1821 på Frembacka i Kopparbergs län, efterlärman minnet af en framstående ämbetsman och af alla högt aktad personlighet.

I Jönköping afled den 12 april f. d. bankkassören **Carl Peter Fredrik Wickström** omkring 75 år gammal. W. var 1851-81 mönsterskrifvare vid Jönköpings regemente och sedan 1876 banktjänsteman. På båda poster na visade han en sällspord ordtlighet och arbetsförmåga. Många sörja jämte de närmaste den anspråklöse hedersmannen.

Direktören för Uppsala ångvarnsaktiebolag, grosshl. **H. W. Söderman** afled den 13 april i Uppsala, 72 år gammal. H. S. var beäfvad med en ovanligt skarp affärsblick och har inlagt mycken förtjenst om näringslifvets i Uppsala utveckling. Han var också särdeles verksam i stadens kommunala lif.

Natten till den 15 april afled i Göteborg godsägaren **Aron Heyman** å Vårgårda herrgård. Med hans bortgång släcktes ett verkligt lif. H. var en af Elfsborgs läns mest framstående landbrukare, kunnig, företagsam och hedrad med en mångfald förtroendeuppdrag. Trofast och gästfri vann han och i sitt enskilda lif många vänner.

Den 15 april afled i Göteborg ordföranden i stadens Handverks- och Industriförening byggmästaren **Nils Andersson** i en ålder af 70 år. Byggmästare A. har varit en af de främste att arbeta på utvecklandet och höjandet af det svenska handverket. Hans inlägg för åstadkommandet af en gemensam sammanslutning mellan rikets handverks- och industrimän ledde till, att på industririkaremetet i Norrköping grundades till en sådan förening. Som byggmästare har den högt aktade mannen utöfvat en omfattande verksamhet, och en mängd både offentliga och enskilda byggnader hafva uppförts af honom.

Den 17 april afled en af huvudstadens mera bemärkte män, f. d. justitieråd m. m. **Carl Gustaf Hermnarek** 70 och ett halft år gammal. Den hädangångnes porträtt återfinnes i n:o 37, första årg., bland de i Uppsala kreerade juris hedersdoktorerna.

Uttrastad med stor begäfnings och grundliga kunskaper, var Hermnarek en synnerligen framstående jurist och ämbetsman. Han gjorde sig också bemärkt på andra områden. Af konungen har han hedrats med skiljedomsuppdrag af internationell beskaffenhet. Sistlidne är utsågs han till vice ordförande i styrelsen för Nobelstiftelsen. Som enskild person var han högt uppburen för sin rättrådighet och sitt sympatiska väsen.

E. TH. NORMELLI. †

A. G. TÖRNQVIST. †

J. A. JOHANNISSON. †

A. A. CARLSSON. †

F. W. GAHN. †